Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1889. 38te Aargang.

Tale

holdt af Præsident George Q. Cannon ved Generalkonferencen i Salt Lake City, Søndagen den 7de April 1889.

(Fortsat fra Side 311.)

Menneskene tale om Udvikling; den sande bestaar i, at vi stedse gaa fremad og opad, indtil vi en Gang blive ham lig i Aand og i Sandhed, og komme i Besiddelse af Magt og Myndighed, ligesom han besidder. Dette er os lovet. Burde dette ikke anspore os til Trofasthed. Kan der være Tale om at synde, eller om at nedsøle sig i Lasten. Hvem vilde vel forspilde de Herligheder, som ifølge Guds Forjættelser tilhøre os, ved at hengive sig til syndige Lyster? Hvem vilde vel ikke ofre Alt, hvad de eje og ere i Besiddelse af, for de Udsigter, som de Sidste-Dages Hellige have? Jeg siger Eder, at ingen Mand eller Kvinde vil med Villie begaa en Synd, dersom han eller hun har rigtigt opfattet Jesu Kristi Evangelium og den herlige Fremtid, der venter de Trofaste. De ville med Afsky gyse tilbage for det. De ville ikke tænke paa at forspilde saa herlige Udsigter for saa lidt. Naar somhelst de Sidste-Dages Hellige begaa Synd, da er det, fordi de have tabt Guds Aand og ere forblindede af Lidenskaber og Satans Ondskab. Vi gjøre maaske undertiden Noget, uden at tænke over, hvad det egentlig betyder, eller uden at have en fuld Forstaaelse om Følgerne; men ingen Sidste-Dages Hellig vil, med fuld Bevidsthed om de herlige Løfter og Velsignelser, vi have ivente, begaa Synd med Forsæt. Dersom I vidste, at I ved Selvfornægtelse og ved at bringe visse Ofre, kunde vinde en jordisk Krone og megen Magt og Ære blandt Menneskene, vilde I da ikke med Glæde bringe disse Ofre? Hvor mange Tusinder have ikke bragt de allerstørste Ofre for verdslig Ære? Men kan det lignes med den Herlighed, som Gud har bestemt for os? Kan det sammenlignes med det Rige, Herren har lovet os? Han har lovet, at vi skulle sidde paa Troner

og faa Kroner, at vi skulle faa Afkom saa mangfoldige som Stjernerne paa Himlen og saa utallige som Sandet ved Havets Bred; thi siger han: Jeg besegler paa Eder den Velsignelse, at I skulle erholde Riger, Troner, Magter og Myndigheder. Jeg besegler paa Eder Abrahams, Isaks og Jakobs Velsignelser, at I skulle komme frem paa den første Opstandelses Morgen, klædte i Herlighed, Udødelighed og evigt Liv." Saadanne ere de Løfter, der ere givne de Sidste-Dages Hellige. De fleste af disse Velsignelser ere blevne beseglede paa Eders Hoveder. Herren lovede Abraham, at hans Sæd skulde blive saa utallig som Stjernerne paa Himlen og som Sandet paa Havets Bred. Den samme Velsignelse er bleven beseglet paa Eders Hoveder, I Sidste-Dages Hellige, som have været trofaste. Tænk blot! Dersom Menneskene ville bringe ethvert Offer og gjennemgaa alle Slags Besværligheder, Farer og Elendigheder, for at vinde jordisk Løn, hvor meget mere burde da ikke vi, som have faaet saadanne store Forjættelser, være villige til at opofre Alt. Er der noget Offer for tungt for os at bringe? Kunne I tænke Eder noget for svært, for at opnaa disse Velsignelser? Nej, jeg er overbevist om, at der ikke findes en Eneste her i Forsamlingen af de, der forstaa disse Forjættelsers sande Betydning, og som have smagt den tilkommende Verdens Kræfter, uden de jo ere villige til at bringe ethvert Offer, for at opnaa dem.

Men, siger En, dersom vi høre en af vore Modstandere tale om disse Ting, da vilde det lyde langt anderledes; thi han vilde sige, at vi vare bedragne i alt dette.

Vore Modstandere tænke at kunne kuldkaste vor Tro ved at latterliggjøre den. De betragte vore Lærdomme, som meget forunderlige, men ere de mere underlige end meget af det, som den kristne Verden tror paa? Hvad tror den kristne Verden om Gud, som den tilbeder? Den tilbeder Jesus Kristus som sin Gud. Hvem var Jesus Kristus? — Han kaldes Barnet fra Bethlehem. Han var altsaa en Gang et Barn? — Ja, han blev født af Jomfru Marie. Der gives en talrig Klasse af Kristne, der beder til Jomfru Maria, for at hun kan gaa i Forbøn for dem hos sin guddommelige Søn. De aflægge Løfter til hende, de tilbede og anraabe hende om at tale deres Sag hos sin Søn. Hvem er denne guddommelige Søn? Jesus Kristus. Var han Guds Søn, født af en Kvinde? — Nu vel, naar en Gud kunde fødes af en Kvinde, hvorfor kan saa andre Guder ikke fødes af Kvinder? Er han en Undtagelse fra hele Slægten? Er han det eneste Væsen, født af en Kvinde, der kan opnaa Guddommelighed? — Det synes ikke at være logisk og det er heller ikke rimeligt at antage.

Nogle sige, at der ikke gives nogen Forudtilværelse; at vore Aander blive dannede samtidig med vore Legemer eller et Par Minutter før, og at denne evige Sjæl først blev født kort før vore Legemer. Saaledes tror den kristne Verden, og Idéen om en tidligere Tilværelse bliver latterliggjort, trods den Kjendsgjerning, at Jesus, der var Guds Søn, blev født af en Kvinde. Da Jesus sagde: „Jeg er den, jeg er", da han viste sig for Jareds Broder, da han viste sig for Moses, — da var han uden Tvivl en fuldvoxen Mand. Og dog blev han født af en Kvinde. Jeg undrer mig ikke over, at Paulus siger, at Guddommen er et stort Mysterium. At Gud skulde vise sig i Kjødet, er ubegribeligt for Menneskene, thi de fatter ikke disse Ting. Men dersom

Jesus, der en Gang var en fuldvoxen Mand, kunde blive lille nok til at træde ind i Verden som et lille Barn, er det da urimeligt, at vi ogsaa kunde fødes paa den Maade? — Jeg synes det ikke. Det forekommer mig, at naar Jesus kunde fødes paa den Maade, saa maatte vi ogsaa kunde det, for at vore Aander maatte kunne formindskes, hvor store vi end vare, saa at de kunne fødes som smaa Børn. Det synes forunderligt, men fordi vi ikke forstaar det, skulle vi derfor forkaste Sandheden? eller skulle vi vente til den bliver aabenbaret for os. Jeg kommer til at tænke paa en Omstændighed, der tildels kaster Lys i denne Sag. Ved en vis Lejlighed, da Jesus drog ind i Gadarenernes Land, mødte han en Mand, der var besat af Djævelen; Mennesket tilbad ham og sagde til ham: „Hvad har jeg med Dig at gjøre, Jesus, den allerhøjeste Guds Søn? Jeg besværger Dig, at Du ikke piner mig." Jesus begyndte at kaste Djævelen ud af Manden, men det var en voldsom Djævel. Han kunde ikke bindes hverken med Kjæder eller Baand. Da Jesus spurgte ham om hans Navn, sagde han: „Legio, thi vi er mange. Og de bad ham om at maatte fare i en Flok Svin, og Jesus tillod det, og hele Flokken styrtede ned af Brinken i Søen og druknede. Tænk blot! Et Menneske besat af en Legion Djævle! Hvo ere disse Aander? Ifølge Aabenbaring til os, vare de en Gang ligesom vi, men ved det store Frafald i Himlen, stillede de sig paa Lucifers, Morgenrødens Søns Side og modsatte sig Gud og Sønnen, Jesus Kristus. Og til Straf for dette Oprør forspildte de deres første Prøvestand og tillodes ikke at faa Legemer. De bleve udkastede af Himlen — en Trediedel af Himlens Hærskare — og de bleve Djævelens Engle, og fra den Dag til nu have de vandret omkring paa Jorden og fristet Menneskenes Børn og forsøgt at lede dem paa Afveje, indskydende i deres Hjærter Opsætsighed mod Gud, Hor, Uærlighed og Laster af alle Slags, og prøve, som Satans Medhjælpere, at bringe Menneskene ned i den samme forfærdelige Tilstand, hvori de selv befinde sig. Det ser ud til, at nogle af disse Aander toge den Mand i Besiddelse. Dersom det derfor skulde paastaas, at en Aand ikke kan faa Rum i et lille Barn, da have vi heri et godt Bevis paa, hvor meget Aanderne kunne formindskes.

Vi existerede, før vi kom her. Der gives vist næppe en Mand eller Kvinde, som ikke har haft en utydelig Erindring om noget, der er skeet, før de kom her, som om det var foregaaet ligesom en Drøm, i en anden Verden eller paa et andet Sted. Jeg har hørt mange Mænd og Kvinder sige, efter at have annammet Evangeliet: „Det forekommer mig, at jeg altid har kjendt dette. Disse Principer vare jeg fuldkommen bekjendte med, som noget, jeg længe havde forstaaet, men atter glemt." Jeg tvivler ikke om, at vi have kjendt Evangeliets Principer, og skjøndt de vare forsvundne fra vor Hukommelse, saa friskedes de dog atter op i vor Erindring naar vi igjen hørte dem.

Jeg tror, at naar vi se vor himmelske Fader, da ville vi gjenkjende ham, og Erindringen om ham vil vende tilbage til os, og vi ville erindre, at vi en Gang vare hos ham, og at han er vor Fader; og vi ville falde hverandre om Halsen og kysse hverandre. Vi ville ogsaa gjenkjende vor Moder. Vi ville gjenkjende dem, der avlede os i Aandeverdenen, lige som vi ville gjenkjende hverandre, efter at vi have forladt denne Sfære. Præsident Woodruff sagde i Gaar, at vi ville gjenkjende

vore smaa Børn, at vi ville møde vore Døde igjen i den Skikkelse, hvori de bleve nedlagte. Ja, vi ville gjenkjende hverandre. Den Mand, der ved Døden maatte skilles fra sin Hustru eller Hustruer, vil kjende dem igjen. Og ligeledes vil Hustruen, der har begravet sin Mand. Forældrene ville gjenkjende deres Børn og Børn deres Forældre. De ville mødes i deres velkjendte Udseende. De ville se dem rensede, lutrede, udødelige, herliggjorte og salige, men de ville ikkedestomindre gjenkjende hverandre fuldstændigt.

Jeg var en Dreng, da min Familie forenede sig med Guds Hellige. Jeg længtes meget efter at se Profeten Josef, da jeg havde hørt saa meget Tale om ham. En Gang traf jeg til at komme i en stor Forsamling, hvor Josef var tilstede, og uden at jeg havde noget Kjendemærke paa ham opdagede jeg ham snart blandt alle de andre. Jeg kjendte ham, ligesom om vi havde været gamle Venner. Jeg er vis paa, at jeg maa have været sammen med ham før og staaet i fortroligt Forhold til ham der. Vi have uden Tvivl Alle oplevet Tilfælde, hvor vi have følt, at der har været et aandeligt Bekjendtskab mellem os og Folk, som vi have mødt. Næsten hveranden Persons Ansigt forekommer mig bekjendt. Det er derved at beslægtede Sjæle blive bragt i Berørelse med hverandre. Det Bekjendtskab som vi tidligere have haft til hverandre, er uden Tvivl det, som drager os til hverandre her.

Saaledes tror jeg ogsaa, det vil blive herefter. Vor Hukommelse vil blive skærpet i en ualmindelig Grad. Enhver af vore Gjerninger vil staa klar for os. Der vil ikke være nogen Scene eller Tilfælde i vort forbigangne Liv, som vi ikke vil erindre i den kommende Verden. I have vist hørt om Mennesker, der have været lige ved at drukne, eller som ere faldne fra et højt Punkt, fortælle, at i Løbet af to Sekunder er hele deres Liv med Lynets Hurtighed gledet forbi Sjælens Øje, lige som et Panorama. Dette beviser, hvilke Kræfter der ligge skjulte i den menneskelige Hjærne, der, naar de kaldes til Live ved Guds Magt, vil bringe os til at erindre Alt, ikke blot hvad der tilhører dette Liv, men langt tilbage i Tiden, til det Liv, vi levede, før vi kom her, til den Tid, da vi levede sammen med vor Fader og Gud, og de lyse Aander, der stode omkring hans Trone, og sammen med de Retfærdige og Gode.

Det er ofte blevet sagt os, at vi vare udvalgte, før vi kom her. Jeg tvivler ikke i mindste Maade derpaa. Abraham beskriver dette saa smukt, idet han siger, at han saa visse Væsener, og Herren fortalte ham, hvem de vare og sagde til ham, at han (Abraham) var Een af dem, at han var bleven udvalgt til at udføre en stor og mægtig Gjerning. Og saaledes er det med Alle, som ere udvalgte.

Men lad mig omtale en Lærdom, jeg har fundet existere endog iblandt Ældsterne. Jeg har ikke Tid til at opholde mig længe ved dette Emne og vil kun omtale det i Korthed. Jeg hentyder til den Idé, at der gives noget som Forudbestemmelse — det vil sige i dette Ords urigtige Forstand, nemlig at Nogle ere forudbestemte til at blive frelste, Andre til at blive fordømte. Med andre Ord, at Nogle ville blive fordømte, i hvad de end gjøre. Jeg ønsker at bortrydde denne urigtige Anskuelse hos mine Søskende, om jeg kan. Folk forvexler undertiden Forudbestemmelse med Foruvidenhed. Fordi Gud har forudseet Noget, følger ikke deraf, at han har forudbestemt det. Han vidste

forud, at Farao vilde forkaste Moses' og Aarons Vidnesbyrd og vilde modstaa Israeliterne. Men Farao havde fuldt Brug af sin frie Villie. Det stod til ham selv at annamme det Budskab, som Moses bragte ham, men det stod ogsaa til ham selv at forkaste det. Han valgte at forkaste det, og Gud forherligede sit Navn paa Jorden, ved at vise sin Magt og sine store Gjerninger blandt Ægypterne, men han havde ikke forud beskikket Farao til at fordømmes. Hans Forudvidenhed strækker sig ud over alle Begivenheder indtil de sildigste Tider. Han kjender Alt angaaende os. Jesus vidste, at en af hans Disciple vilde blive en Djævel, men denne havde sin frie Villie og valgte selv den skrækkelige Part, som han indtog i Lidelsesdramaet. Han forraadte Guds Søn og bragte selv sin skrækkelige Skjæbne over sig. Det samme var Tilfælde med Esau, han havde lige saa god Lejlighed til Velsignelser som Jakob. Kain havde lige saa god Anledning til at gjøre Godt som Abel. Gud sagde til ham, at hans Offer vilde blive modtaget, dersom han gjorde Godt. Gud formanede ham; hans Fader har uden Tvivl ogsaa formanet ham til at forsage Synden, men han handlede stik imod al Formaning.

Lader Eder ikke bedrage, Brødre og Søstre! giv ikke Plads for saadanne Tanker, at I ere bestemte til at fordømmes, eller at I ere bestemte til at begaa Synd, bestemte til at omgives af Fristelser, som I ikke kunne modstaa. Der existere ikke nogen saadan Lærdom i Guds Søns Evangelium. Vi have vor frie Villie og kunne gjøre, hvad vi selv synes bedst om.

Vi kunne handle rigtigt eller urigtigt, men det bør os at gjøre det, som er Ret. Det er vor Pligt at holde Guds Befalinger og tjene ham af vort ganske Hjærte, og dersom vi ville gjøre det, da vil Gud give os Sejr tilsidst. Vi ville triumfere over alle Vanskeligheder, og Guds Rige vil tiltage i Magt, det vil overvinde alle de Besværligheder, det nu maa kæmpe mod, indtil Alt, hvad der er forudsagt om det, opfyldes. Det vil fylde hele Jorden; det vil blive den regjerende Magt, og Jesus vil komme og regjere paa Jorden i et Tusind Aar. Dersom vi blive trofaste skulle vi regjere med ham; de, der hensove i Forvejen, skulle opstaa og møde ham i Skyen, saavel som de Levende, ligesom Apostelen Paulus har sagt. Dagen er nær for Haanden! Fatter derfor Mod. værer ikke mismodige; thi Gud vaager over sit Værk og over Eder — endog Eders Hovedhaar ere talte. Ikke en Spurv — en Fugl, der nu er meget almindelig iblandt os — falder til Jorden uden Guds Villie, og I ere mere end mange Spurve. Gud vaager over Eder, han sørger for Eder; hans Engle ere rundt om Eder.

Tænk over, hvad han sagde ved en vis Lejlighed! Vogter Eder, at I ikke forarger den Mindste af mine Smaa; thi jeg siger Eder, at deres Engle se altid min Faders Ansigt." Forarger derfor ikke Guds Udvalgte. Vogt Eder for at forarge Eders Brødre og Søstre. Deres Engle staa altid for vor himmelske Faders Ansigt og beder for dem, vaager over dem og tager Vare paa dem. Jeg har talt om de onde Aander og de onde Indflydelser, der faldt med Satan; men jeg har ikke omtalt den herlige Hærskare af rene Aander, der staa ved Faderens højre Haand, og som ere hans Tjenere og udføre hans Villie, og som til alle Tider vaage over hans Udvalgte, paa det de ikke skulle støde deres Fødder paa nogen Sten. Gud tager Vare paa os og alle sine Børn; og dersom vi ville være trofaste

mod ham, saa skulle vore Sorger og Byrder, om de end ere aldrig saa store, og om det end ser ud, som skulde vi knuses under Vægten af vore Byrder, dog tages bort. Gud er med os, hans Engle ere om os, og tilsidst ville vi blive befriede og frelste og ophøjede i Guds Rige, hvilket jeg beder maa ske med Eder og mig, for Jesu Skyld. Amen.

Kostbare Perler.

Brudstykker af Taler, holdte til forskjellige Tider, af Kirkens ledende Mænd.

Præsident Brigham Young:

Om Evangeliets Forkyndelse i Aandeverdenen.

Jesus var bestemt til at udføre en stor Gjerning paa Jorden. Han udførte sin Mission og maatte derpaa lide Døden for sit Vidnesbyrd. Det samme har været Tilfælde med næsten ethvert Menneske, som var forudbeskikket til at udføre en vigtig Mission paa Jorden. Josef Smith sagde med Sandhed: „Ingen Magt er i Stand til at berøve mig Livet førend min Gjerning er fuldendt." Ingen Magt paa Jorden eller i Helvede kunde berøve ham Livet, indtil han havde fuldført den Gjerning, som Faderen gav ham at udføre. Indtil det var udført skulde han leve. Da han døde fik han sin Mission i Aandeverdenen, ligesom Jesus. Jesus var den første, som gik bort for at prædike for Aanderne, som vare i Forvaring, eftersom han holdt Nøglerne (eller Myndigheden) til at bringe dem Frelse ved Evangeliet. Disse Nøgler bleve ham givne, den Dag og Time, da han indgik i Aandeverdenen, og dermed aabnede han Aanderne Adgang til Frelse.

Sammenlign den Del af Jordens Indbyggere, som i vor Tid har hørt Evangeliet, med de mange Millioner, som aldrig hørte det medens de levede, eller for hvem Frelsens Plan aldrig var fremstillet, og I ville, ligesom jeg, komme til den Slutning, at der er et uhyre stort Værk at udføre i Aandeverdenen. Josef er endnu ikke færdig med sit Arbejde der. Naar han bliver færdig med sit Arbejde i Aandeverdenen, saa vil han blive oprejst fra de Døde, men han er endnu ikke færdig der. Tænk paa de mange Millioner Mennesker, som have levet og ere døde uden at have hørt Evangeliet og uden Guds Riges Nøgler eller Myndighed. De vare ikke beredte til at opnaa den celestiale eller højeste Herlighed, og der var ingen Magt, som kunde berede dem for den, uden Præstedømmets Nøgler (Myndighed).

De maa derfor gaa ind i Aandeverdenen, Forvaringsstedet, (som undertiden kaldes et Fængsel). De Gode og de Onde, de Retfærdige, saavel som de Uretfærdige maa gaa til dette Forvaringssted eller Paradis, og der var det, at Jesus gik hen for at aabne Frelsens Døre for dem, som vare døde uden Evangeliet, og med mindre, at de siden have tabt Nøglerne eller Myndigheden, ligesom det skete her paa Jorden, saa har der været Aander iblandt dem, som have haft det hellige Præstedømme, og som have virket iblandt dem fra den Dag til nu. Have de derimod tabt

Nøglerne eller Præstedømmets Myndighed formedelst Overtrædelse, saa maa en Mand, der har været i Kjødet, som f. Ex. Josef, bringe dem denne Myndigheds Nøgler igjen, og Een efter en Anden vil blive kaldet derhen, eftersom Herren ser, at der behøves Hjælp . . . . Han er nu der, ivrigt beskjæftiget med at udføre sin Mission, og dersom de skulle have tabt Præstedømmets Myndighed i Aandeverdenen, ligesom de forhen gjorde her paa Jorden, saa har Josef gjengivet disse Nøgler i Aandeverdenen, saa at vi, der nu leve paa Jorden, paa denne Frelsens Dag, baade for Israels og Esaus Hus, kunne udføre visse Handlinger for dem, der døde uden at have hørt Evangeliet, og uden sand Kundskab om Gud.

Alle, som en Gang have levet eller i Fremtiden ville komme til at leve paa denne Jord, ville faa Anledning til at høre og annamme Evangeliet. Der vil være Apostler, Profeter og andre Herrens Tjenere, ligesom der er her, til at lede dem paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej og føre dem tilbage til Gud. Alle ville faa Anledning til at opnaa Frelse og evigt Liv. Hvad synes I om et saadant Evangelium? Ingen vil blive nægtet Anledning til at komme i Besiddelse af det. Hvor findes der en sekterist Præst, som i Grunden kjender Noget til Evangeliets frelsende Kraft?

Hvor gaa I hen, naar I aflægge dette Tabernakel? — Til Aandeverdenen. Tænke I, at komme hen i Abrahams Skjød? — Nej, ikke paa langt nær, men I indgaa i Aandeverdenen. Hvor er Aandeverdenen? — Den er her omkring os. Gaa de Gode og de Slette tilsamme Sted? — Ja de gjør! — Befinde de sig i eet og samme Rige? — Ja de gjør! — Gaa de til Solen? — Nej! — Komme de udenfor de Grænser, som tilhøre denne Jord? — Nej, de gjør ikke. — De ere komne paa denne Jord, i den udtrykkelige Hensigt, at bebo den for bestandigt. Hvor ville I ellers gaa hen? — Intetsteds, uden hvor I ville erholde Tilladelse til at gaa.

Jeg kan ikke sige om Josefs Aand er netop her paa dette Sted, men jeg kan forsikre Eder, at den er i Nærheden af de Sidste-Dages Hellige og han er ivrigt beskjæftiget med at prædike for Aanderne i Forvaringsstedet, og med at gjøre Forberedelser til at frelse de af Jordens Nationer, som levede i Mørke, med Hensyn til Evangeliet, inden det blev, ved ham, indført i disse Dage. Han har ligesaa meget Arbejde at udføre der, som jeg har her. Fader Smith, Carlos og Broder Partridge, ja enhver god hensovet Hellig, har ligesaa meget at udrette i Aandeverdenen, som I og jeg har her i denne. De kunne se os, men vi kunne ikke se dem, undtagen vore Øjne blive aabnede. Hvad bestille de der? — De prædike hele Tiden og berede Vejen, saa at vi kunne skynde os med at bygge Templer baade her og paa andre Steder . . . . De skynde sig, for at kunne være færdige til den Tid vi ere færdige, og vi skynde os Alle, for at være beredte til vor ældre Broder vil komme.

Naar de trofaste Ældster, som bære dette Præstedømme, indgaa i Aandeverdenen, saa medtage de den samme Fuldmagt og Myndighed, som de havde medens de levede i deres jordiske Tabernakel. De have faaet Magt over Arvefjenden her, og følgelig have de fuldkommen Magt over de onde Aander der, og Satan kan ikke skade dem. Men saalænge, som de leve her i Kjødet, kunne ingen af Adams Efterkommere blive fri for Satans Magt.

Aander kunne se og omgaaes Aander,

ligesom vi i Legemer se og omgaaes med Legemer, skjøndt Aanderne bestaa af en saa forfinet Materie, at de ikke kunne berøres af disse vore grovere Legemer. De kunne gaa, samtale og holde Forsamlinger, og gode Aander, som Josef og andre Ældster, der have forladt Kirken her paa Jorden, for at virke en kort Tid i en anden Sfære, forene deres Kræfter og gaa fra Sted til Sted for at forkynde Evangeliet, idet Josef leder dem og siger, gaa fremad Brødre, og om Nogen vil lægge Eder Hindringer ivejen, saa befal dem blot at vige bort! I have Magt til at drive dem bort, naar de ville hindre Eder, men dersom de ville lytte til Evangeliet, saa maa I prædike for dem. Kunne de Ældste i Aandeverdenen saa døbe dem? — Nej! — Hvad kunne de da gjøre? — De kunne forkynde Evangeliet for dem, og naar vi faa Zion opbygget, som det skal være, saa ville de Hellige, som leve, udføre Daab for deres hensovede Slægtninger og Venner, i Herrens hellige Templer, Mænd for Mænd, og Kvinder for Kvinder.

Den 1ste August 1889.

Agt paa Tidernes Tegn!

„Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner; og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse, naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme; thi Himmelens Kræfter skulle røres. Og da skulle de se Menneskenes Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. Men naar disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter Eders Hoveder, efterdi Eders Forløsning stunder til." Luk. 21, 25—28.

Skjøndt disse Frelserens Ord bleve udtalte i den Hensigt, at sætte Menneskene, som maatte leve paa den Tid, da denne Profeti skulde opfyldes, i Stand til at vide den omtrentlige Tid for Herrens anden og herlige Tilkommelse, saa finde vi dog, at kun saare faa lægge sig dem paa Hjærte eller tænke paa, at „Dagen, som brænder som en Ovn" er nær forhaanden.

Vor Tids Dagblade bringe den ene rædselsfulde Beretning efter den anden, om Ulykker i forskjellige Lande, hvorved der er foregaaet uhyre Tab af Menneskeliv og Ejendom, uden at man, i det Hele taget, skjænker disse gruopvækkende Nyheder nogen synderlig Opmærksomhed. Næppe ere Jammerskrigene fra de Ulykkelige, der omkom i Katastrofen i Johnstown, hendødc i Vandmassens fraadende Bølger, før en Skare af kristne Banditter samle sig om Ligene paa Ulykkesstedet, lige som Gribbene ved et Aadsel, for at plyndre, og i mange Tilfælde lemlæste Ligene for at komme i Besiddelse af Smykker og andre Værdigjenstande, der maatte findes hos de Omkomne. Da siden Flammerne fortsatte Ødelæggelsesværket i den ulykkelige By, fortsatte Røverne ogsaa deres skrækkelige Virksomhed blandt de brændende Ruiner. Kun en enkelt Efterlevende, her eller der, vilde maaske, i

den skrækkelige Ulykke, se et af „Tidens Tegn", der tydede hen paa Frelserens forestaaende Komme.

Lynet slaar ofte ned og Hagelen anretter undertiden uhyre Skade, medens Cykloner, Skypomper, Hvirvelvinde og Orkaner feje Jorden, som med „Ødelæggelsens Kost", men det synes som om Folk vel „forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme", men dog kun berede sig, ved at grave sig de paakaldte Cyklon-Kjældere, for i Jorden at sikre Livet, men uden at omvende sig eller søge Herren for at tjene ham. De ualmindelige hyppige Sammenstød mellem Dampskibe paa Havet og Jernbane-Ulykker paa Land, hvorved saa mange Menneskeliv gaa tabt, vække lige saa lidt Opmærksomhed i den Retning, eller bringer Folk til at tænke paa, at en Herrens Profet i disse sidste Dage har sagt: „Se, der er megen Fare paa Vandene, og i Særdeleshed herefter, thi jeg, Herren, har i min Vrede besluttet megen Ødelæggelse paa dem, ja og i Særdeleshed paa disse Vande; dog er alt Kjød i min Haand, og den der er trofast iblandt Eder, skal ikke omkomme paa Vandene." (Pagtens Bog Side 195). Denne Aabenbaring gav Herren ved Profeten Josef Smith, den 12te August 1831. I en anden Aabenbaring, som blev given nogle Maaneder tidligere (den 7de Marts s. A.) siger Herren: „Og naar Hedningernes Tid er kommen, skal der bryde et Lys frem iblant dem, (Hedningerne eller de Kristne) som sidde i Mørket, og det skal være mit Evangeliums Fylde, men de annamme det ikke; thi de mærke ikke Lyset, og de vende deres Hjærter bort fra mig, formedelst Menneskenes Bud; og i den Slægt skal Hedningernes Tider fuldkommes. Og der skal staa Mennesker i denne Slægt, der ikke skulle forgaa førend de se en overstrømmende Tugtelse; thi en ødelæggende Sygdom skal bedække Landet, men mine Disciple skulle staa paa hellige Steder og ikke rokkes; men blandt de Ugudelige skulle Menneskene opløfte deres Røst og bande Gud og dø. Og der skal ogsaa være Jordskjælv her og der og mange Ødelæggelser; dog ville Menneskene forhærde deres Hjærter mod mig og gribe til Sværdet mod hverandre og ihjelslaa hverandre." (Pagtens Bog Side 84.) Byerne Seattle og Princetowns Brand og Hongkongs og andre kinesiske Stæders Oversvømmelse og Ødelæggelse, som de nyeste Telegraf-Efterretninger meddele os, ere visselig af en saa mærkelig Beskaffenhed og udstrakt Betydning, at man skulde tro, at det maatte opvække den mere alvorlige Del af Menneskene til Eftertanke, men nej! — de betragtes kun som Begivenheder, der snart glemmes eller fortrænges af andre.

Medens dette gaar for sig, ruster alle Nationer sig til en Udryddelseskrig, hvortil Historien aldrig har opvist Magen, at dømme efter de uhyre Rustninger og Forberedelser, som der gjøres til Lands og til Vands. Menneskene i Almindelighed have visselig forhærdet deres Hjærter og grebet til Sværdet, som Herren lod sin Tjener Josef forudsige, som en Advarsel til de faa Oprigtige, der maatte findes her og der iblandt Nationerne. Massen af Folket tillukker deres Hjærter og forkaste det frelsende Budskab, som tilbydes dem af Herrens uanseelige, ydmyge Tjenere. „Man tager tilægte og bortgifter, bygger og planter, ligesom i Noæ Dage" og agter ikke paa Tidernes Tegn, skjønt man „ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse", saa vel som naar andre store Ulykker indtræffe.

Den nulevende Slægt udmærker sig i Særdeleshed ved sin Tvivl og Vantro paa Alt, hvad der sætter Gud i nogen direkte Forbindelse med menneskelige

Affærer. Man synes at tænke, at den Almægtige aldeles Intet har at gjøre med Menneskenes nationale eller sociale Forholde, og man indrømmer ham kun en ganske ringe Indblanden i religiøse Anliggender, og ser helst, at han holder sig udelukkende paa sit eget Gebet i Himmelen. Man kan nu saa godt selv indrette sig det bekvemt i saa Henseende, og bane Vejen let og bekvem, saa at den rige Mand, uden Vanskeligheder vil finde den og slippe ind i Himmelen, endskjønt Frelseren sagde, at det ikke var saaledes i gamle Dage. Vor Tid, mener man, er nu saa fremskreden og man har gjort saa mange nyttige (?) Opfindelser paa alle Omraader, at man har nok at vælge imellem til at tilfredsstille hver Enkelts Smag og Fordringer. Der er Troessamfund af forskjellige Slags i hundredevis og man kan derfor nu „vælge sig selv Lærere i Hobetal, eftersom det kildrer i Ørene", saa som Paulus forudsaa og forkyndte.

Naar en Sidste-Dages Hellig paapeger nogen af disse Begivenheder, som et Tidens Tegn eller den Almægtiges Straffedomme, saa bliver han anseet som en enfoldig Daare eller Bigot, og udsætter sig sædvanligvis for Folkets Foragt, Spot eller Forfølgelse, og omtaler han at Profeten Josef Smith har profeteret desangaaende, saa gjør det som oftest Folket endmere opbragt. Man har derved let for, at sætte sig ind i de gamle Profeters Forholde, og Aarsagen til at de bleve forfulgte og dræbte, medems deres Forfølgere omkom i Vantro og Ugudelighed.

Det hænder dog undertiden, at Een og Anden, som ikke er „Mormon", bliver paavirket af Profetiens Aand, og lader den advarende Røst, som en Basune, lyde for sine Tilhørere; saaledes holdt Hans Velærværdighed, Dr. Hannon fornylig et Foredrag for „de unge Mænds kristelige Forening", i San Francisco, i Kalifornien, hvor der var flere hundrede Mennesker tilstede. Idet han dvælede ved de skrækkelige Begivenheder, i Johnstown og Seattle, sagde han: „De ere frygtelige og gruopvækkende Bud fra Gud." Hans Foredrag gik, i det Hele taget, ud paa at vise hvad man burde lære af de omtalte store Ulykker. Han udbrød: „De ere Haandskriften paa Muren, men vi bør erindre, at medens han skriver med sin højere Haand, udrækker han, i Kjærlighed, sin venstre Haand imod os. Der er i Virkeligheden ligesaa megen Barmhjærtighed ved disse Ulykker, som der er i det smilende Sollys, men vi kunne ikke altid forstaa det. Vi ere blevne advarede om at være forberedte paa Døden, og vi burde være skikkede for at nyde Himlens Velsignelser; derfor bered Eder, mine Venner! Det er Guds Røst, som taler til Eder. I og jeg maa berede os, det er hvad vi burde indse, ved hvad der er skeet i Johnstown."

Hans Velærværdighed synes for et Øjeblik, at have glemt, at det kun er „Mormonerne", som tro paa Profeter og Profetiens Gave, eftersom det jo er saa almindeligt blandt Nutidens Religionsbekjendere, at erklære, at man ikke har Brug for dem længere. Han maa absolut rent have forglemt denne populære Anskuelse, idet han sluttede med følgende mærkelige Forudsigelse om den vigtigste Stad ved det stille Havs Kyst, San Francisco:

„Vi ere hver Dag advarede om, at, sent eller tidligt, vil Dødens sorte Flod vælte sig over San Francisco og at hver eneste Sjæl af Eder vil blive skyllet ud i Havet. I maa berede Eder for denne store Ulykke, for den vil visseligen komme."

Vi tør ikke indestaa for enten Pastor Hannon er en Profet eller ikke, men hvorfor mon man ikke behandler ham, som Josef Smith eller Oldtidens Profeter? — „Verden elsker sit eget." —

Apostelen Peter skriver om den Tid, i hvilken vi leve, følgende træffende Profeti:

„Vider da først dette, at i de sidste Dage skulle der komme Bespottere, som vandre efter deres egne Lyster og sige: hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse? Thi fra den Dag, Fædrene ere hensovede, forblive alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse." (2 Pet, 3, 3—4.) C.

Afløsning.

Følgende Brødre ere herved løste fra deres Mission i Skandinavien, med Tilladelse til at vende tilbage til Zion med det Selskab af Emigranter, som agte at afsejle herfra den 8de August:

J. C. A. Weibye; James Andersen; M. Jørgensen; H. Sørensen; J. Thomsen; A. Knudsen; O. Jønson; H. P. Jensen; L. E. Eggertsen; H. Larsen; J. P. Toolson; A. Mortenson; O. Olson; O. J. Nordberg; O. G. Svenson; J. Berg.

Idet vi nu give Afkald paa disse Brødres værdifulde Arbejde blandt Folket i de skandinaviske Lande, føle vi det som vor Pligt, herved at bevidne dem vor Tilfredshed og Tak, for den Beredvillighed, Nidkjærhed og Trofasthed, som de have udvist i den Tid, som de have virket her i Herrens Tjeneste, og vi bede, at Guds Velsignelse maatte være over dem i Fremtiden, saa at de i deres Familiekreds maa finde den Glæde, Fred og Hygge, som de have maattet forsage og bringe som Offer, medens de vandrede her, „som Fremmede", skjønt de vare i deres gamle Fødelande, for at forkynde Saliggjørelsens Evangelium til en falden og vantro Generation.

Beskikkelse.

Ældste C. E. Petersen er herved beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Konference, og Ældste C. K. Hansen til at præsidere over Aalborg Konference.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Tankesprog. Bliv aldrig træt af at angribe et haardt Hjerte med Mildhed; ethvert Hjerte har sin Solside, hvor Mildhed kan faa Druerne til at modnes.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 320.)

Utahs blomstrende Tilstand er nu saa velbekjendt, at det ikke behøver nogen yderligere Forklaring. De Tusinder af lykkelige Hjem, omgivne af herlige Frugthaver, frodige Agre og Enge, og især de 50 Tusinde jublende Søndagsskolebørn vidne, mere end noget Andet, om, at Brigham Young var en stor Guds Profet, og en Leder for Nutidens Israel, som han, under Guds Vejledning, har samlet fra alle Verdensdele og gjort til et lykkeligt og forenet Folk. Hans praktiske og vise Raad ledede Folket i de tredive Aar, som han levede, efterat have ført dem ud af Trældom og Lidelse til Frihed og Velstand. Stædernes og Byernes regelmæssige og beundringsværdige Anlæg, og især det hensigtsmæssige Vandingssystem har gjort Brigham Youngs Navn uddødeligt i Verdens Øjne, medens hans Minde, vil blive bevaret i taknemmelige Helliges Hjærter, som, tilligemed deres Efterkommere, ville høste Frugterne af denne store og gode Mands Tro og Virksomhed, og de ville altid anse ham, som en af de største Profeter og viseste Mænd, der nogensinde levede paa Jorden.

Det var efter Brigham Youngs inspirerede Bestemmelse, at Apostelen Erastus Snow blev sendt til Skandinavien med Evangeliets velsignelsesrige Budskab. Kun lidt over 2 Aar efterat han, med 143 kjække Pionerer, først betraadte Utahs Jord, kaldte han, (eller Herren formedelst ham,) de Missionærer, som bragte det gjengivne Evangelium til disse Lande. Der var den Gang endnu ikke Religionsfrihed her; Folkets Sprog, Sæder og Skikke, og vistnok ogsaa deres Historie og Love, vare ham ubekjendte, men „Herrens Ord skete", og hans Tjenere adløde. Resultatet er overvældende storartet, idet mange Tusinde Mennesker nu i Utah og de omliggende Terretorier, prise Gud for Profeten **Brigham Young** og Apostelen Erastus Snow, som have været Midlerne i Herrens Haand, hvorved de have opnaaet alle de aandelige saa vel som timelige Goder, der nu ere blevne dem og deres Børn til Del i deres nye Hjem i Amerika. Naar man betragter den Omstændighed, at næsten alle disse Mennesker vare meget fattige, paa den Tid, da de bleve bekjendte med Evangeliet og at dette strax opvakte en brændende Længsel hos dem efter at samles med deres Troesfæller i Amerika, men ikke paaviste Maaden eller hvorfra Midlerne til denne storartede Emigration skulde komme, som siden hvert er Aar gaaet for sig, saa kan man ikke andet end forbauses derover og maa, som Telegrafens store Opfinder, spørge: „Hvad har Gud gjort for os?"

Hans trofaste Medarbejder og Raadgiver i Præsidentskabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, Apostelen Heber C. Kimball, var ogsaa en højst mærkelig Mand og anerkjendt Profet blandt Herrens Folk. Man hører endnu ofte mange interessante Anekdoter om ham, som stiller ham paa en fremragende Plads imellem Guds Profeter i de sidste Dage. Saaledes udtalte han, ved en vis Lejlighed til Alles Forbauselse

følgende Profeti — paa en Tid da de Hellige vare meget modfaldne, paa Grund af den store Mangel paa mange af Livets første Fornødenheder, som den Gang herskede — „de Hellige skulde kun være ved godt Mod; thi inden eet Aar var forløben, skulde de kunne kjøbe næsten Alt, hvad de behøvede og ønskede, billigere i Saltsøstaden, ind i Ny York."

Man tænke sig en Mand, som giver et saadant Løfte midt i en Ørken, hvor der ikke endnu fandtes en eneste Kjøbmand, og tillige erindre, at Fragten paa alle Slags Varer senere, da de bleve regelmæssigt indførte til Utah, almindeligvis løb op til omtrent en Krone pr. Pund for Transport med Vogne fra Handelsstæderne langs Missourifloden til Saltsøstaden, og man maatte fristes til at tro, at Manden, paa den Tid, enten gjorde sig lystig paa Folkets Bekostning eller selv var en Nar; og dog gik denne, som saa mange andre af hans Profetier bogstavelig i Opfyldelse til bestemt Tid.

I Aaret 1849 udbrød nemlig den saakaldte Guldfeber i de forenede Stater. Nogle Brødre af Mormonbataljonen, der var bleven opløst i Kalifornien efter at Krigen med Mexiko var endt, havde tilfældigvis, eller ved Forsynets Styrelse, opdaget de rige Guldlejer ved Sakramento-Floden. Saa snart Rygtet naaede til de østlige Stater, bleve Tusinder grebne af Begjærligheden efter Guld. Kjøbmænd og Præster, Haandværkere og Pengemænd, Jurister og Kjæltringer blandede sig i den rivende Folkestrøm, der ilede mod det nye „El Dorado" og da næsten ingen af dem nogensinde tidligere havde foretaget en saa lang Landrejse, eller havde haft nogensomhelst Erfaring i Karavanlivet, saa blev Resultatet, at da de ankom til „Mormonlandet", saa vare deres Trækdyr saa udmattede, at de ikke formaaede at fortsætte Rejsen længere. De tungt belæssede nye velfyldte Vogne bleve, tilligemed deres værdifulde Indhold af allehaande nyttige Gjenstande, falbudte for friske Heste, Muldyr og Oxer, da de utaalmodige guldsøgende Emigranter ikke kunde give enten sig selv eller Dyrene Tid til at samle Kræfter, ved at blive til næste Aar. Man fik derfor med Forbauselse og Glæde, se at Heber C. Kimbals Profeti, som han havde udtalt Aaret iforvejen, nu gik i Opfyldelse, idet man fik kjøbe alle Slags Værktøj, Klæder, Vogne og selv Levnetsmidler langt billigere end man kunde kjøbe disse Varer i de østlige Stater.

Naar Agabus, kaldes en Profet, fordi han tog Pauli Bælte og dermed bandt sig selv, og sagde: „Saaledes, siger den Helligaand, skulle Jøderne gjøre med den Mand, som dette Bælte tilhører" og ved en anden Lejlighed forudforkyndte en stor Hungersnød, som senere indtraf i Kejser Claudius's Regjeringstid, (Ap. Gj. 11, 27; 21, 10-11) saa tør man vel, med Rette ogsaa regne Heber C. Kimball, som en af Guds Profeter i de sidste Dage.

Han var den, der i Forening med Andre, aabnede Evangeliets Dør for Europa's Befolkning — og af Frugterne skal man kjende Træet — og hans Nidkjærhed i Herrens Tjeneste, som en Apostel og Profet, vil aldrig glemmes af dem, som have kjendt ham, hvoriblandt den, som dette skriver, er Een.

(Sluttes i næste Nr.)

Guddommelig Inspiration.

(Fra Deseret News.)

Det er os en Fornøjelse at finde, i en ledende Artikel i »the Christian Union« (den kristelige Forening) en meget bestemt udtalt Anerkjendelse af den Læresætning, at man kan spore den guddommelige Inspiration og dens Virkninger ogsaa udenfor den kristne Theologi's Omraade. Dr. Lyman Abbot skriver nemlig, i nævnte Blad, folgende:

„Næsten alle Mennesker tro paa Gud. Gudsfornægtelse — oplyst, videnskabelig Gudsfornægtelse — findes i Virkeligheden ikke mere. De fleste Mennesker tro paa en Gud Fader; en Gud som har, eller en Gang har haft noget at gjøre med Menneskeslægten; en Gud, som er, eller en Gang var tilstede og lod sin Røst høre, iblandt Mennesker. At tvivle om, at Gud inspirerede Moses eller Paulus, er det samme, som at være uden Tro, men de fleste Mennesker vilde dog gjerne indskrænke Inspirationen til en vis Del af den menneskelige Familie, en vis Tid og til en vis ejendommelig Slags Virkning paa Sindet. De tro, at Gud udvalgte en lille Provins, omtrent saa stor, som Staten Vermont (eller mindre end Danmark) og at han der lod sin Røst høre, men forholdt sig taus alle andre Steder; at han udvalgte blot en vis bestemt Tidsperiode, indbefattende omtrent atten Hundrede Aar, og i den Tid, af og til, lod sin Røst høre, men til alle andre Tider var stum; at han valgte en vis Klasse, hvem han saa inspirerede ved sin Aand og indgav aandeligt Liv, men lod, paa samme Tid, alle andre Klasser være uden den mindste Paavirkning af Aandens Oplysning. Dette forekommer mig det samme, som at formode, at Solen kun var bestemt til at skinne paa een enkelt Have og der, kun paa een Slags Blomster. Dette kommer aldeles i Modstrid med Bibelens Lærdomme. Guds Kjærlighed er lagt for Dagen i alle hans Gjerninger; hans Røst lyder i hvert et Hjærte, som vil lytte til. Den lød til Abraham, medens han var blandt Afgudsdyrkere i Kaldæa; til Melchisedek, Fredsfyrsten, og til Balaam, Ørkenens Profet. Hvorfor skulle vi da tænke, at den Intet havde at gjøre med Buddha, Reformatoren i Indien, eller Sokrates, Grækenlands Profet? — Hvad var da Meningen den Gang Kristus aandede paa sine Disciple og sagde: „Annammer den Helligaand?" — Hvad mente han med den Forjættelse, som han gav dem ved Afskeden: „Se, jeg er med Eder, indtil Verdens Ende"? — Hvad er Meningen med Peters Løfte: „I skulle annamme den Helligaands Gave, thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og saa mange, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren, vor Gud vil kalde dertil"? — Hvad menes der med Pauli Bøn: „At Kristus, formedelst Troen, maa bo i Eders Hjærter . . . . at I maa erholde en Fylde af Gud"? — Naar en saadan Bøn, gjennem Erfaring blandt Menneskene, viser sig at være besvaret og opfyldt, hvad Slags Inspiration kan man saa antage, at der er holdt tilbage for mere begunstigede Sjæle?

„Gud inspirerede Noa, som var Skibsbygger, og Isaak, som var en Kvægopdrætter, saa vel som Josef, der,

ved at drive en storartet Handelsforretning i syv Aar, frelste en hel Nation fra Hungersdoden. Ligeledes inspirerede han Moses, som Lovgiver, David, som Poet, og Paulus, som Prædikant. Ligeledes viser den bibelske Historie os mange Exempler paa Inspiration i Livets almindelige Sysler. Bezaleel*) var Arkitekt, og blev inspireret af Gud til „at arbejde i Sølv og Guld, i at udhugge i Sten og udskjære i Træ og til at gjøre allehaande Gjerning" vedrørende Tabernaklet. Gud fyldte ham med Visdom, Forstand og Kundskab til Udførelsen af sit Arbejde. Han inspirerede ham ligesaa meget til at blive en dygtig Billedskjærer, Tømmermester, Murer og Dekoratør, som han inspirerede Aaron til at blive Præst eller Moses til at være Lovgiver."

Alt dette er netop ren, uforfalsket „Mormonisme". Det har mange Gange givet Anledning til Vrede eller Latterliggjorelse at Josef Smith og Brigham Young nærede saadanne Anskuelser; men det er ikke desto mindre overensstemmende med Bibelen og Sandheden. Det er et Grundprincip i Jesu Kristi Religion. En Kirke, der ikke er i Besiddelse af den Helligaand, der er en levende og virksom Inspiration, og staar i Forbindelse med Faderen og Sønnen, som aabenbarer guddommelige Sandheder, baade de forbigangne, nærværende og tilkommende, som er „Vidnesbyrdet om Jesus, nemlig Profetiens Aand", en Saadan er ikke Kristi Kirke eller Guds Kirke, men blot en Organisation, der mangler alle de væsentligste Kjendetegn, der karakteriserede den Religion, som Frelseren indstiftede, idet de paastaa, at Andre, der besidde og nyde disse Velsignelser, enten ere Bedragere eller Bedragne. Man burde heller ikke paastaa, at Alt, hvad man ikke selv har erfaret er upaalideligt. Det vilde hverken være overensstemmende med Videnskab eller Beskedenhed. Saadanne Mennesker maa man have Medlidenhed med, ligesom med de stakkels Blinde. Ingen burde være saa arogant at stille sig op som Dommer og med Foragt se paa det, som man selv ikke for nærværende kan faa Forstand paa.

Troen behøver at plejes og næres. — Vantroen er een af vor Tids værste Ulemper. Enhver, som søger at forøge Troen paa Gud og opmuntrer sine Medmennesker til at søge, at sætte sig i nærmere Forbindelse med en højere Magt, er Menneskeslægtens bedste Ven. De, som tro paa Gud, burde ikke undlade, at gjore Brug af Gudsdyrkelse, Taksigelse og Bøn, saa vel som de andre Naademidler, der ere indstiftede for at føde og udvikle Mennesket i aandelig Henseende, men benytte dem ligesaa vedholdende og regelmæssigt, som de indtage deres daglige Maaltider eller tilfredsstiller deres literære Trang.

Blanding.

Et stort Tidens Tegn. For en Tid siden berettede Bladene, at Baron Rothschild havde kjøbt en hel By med omliggende Marker, Huse osv. i Palæstina, for at befordre Fødernes Indsamling. I denne Anledning sender Dr. Ed. Isaacson**) i American Fork, Utah, en Oversættelse fra det hebraiske Blad Hamagid, der udgives i Frankfurt am Main i Tyskland, hvor Baron Carl Meyer Rothschild bor. Nævnte Blad er dateret 19de Maj dette Aar: Juleaften 1888 afholdtes i Paris

*) 2 Mose 31, 1—11.
**) Dr. Edward Isaacson var, før sin Omvendelse til Evangeliet, jødisk Rabbiner eller Præst i Wien.

en Konference, over hvilken Baron Carl Meyer Rothschild præsiderede. Hensigten med Mødet var, at tilvejebringe Midler til Lettelse for Jødernes Indsamling til Palæstina. En Komité valgtes, bestaaende af: Baron Carl M. Rothschild, 1ste Præsident, Baron Solomon Hirsch, 2den Præsident, Alfonzo Rothschild, 3die Præsident, Hon. Sigio Montefiore, 1ste Vicepræsident, Baron Bleichorder, 2 ditto, Overrabbi Adler i England, 3 ditto, Lord E. M. Rothschild, Kasserer, Hon. Adolph Wertheimer, Hovedsekretær, Overrabbi Isidor i Frankrig, korresponderende Sekretær, osv. Derefter fremstod Carl M. Rothschild og sagde: „Mine kjære Medbrødre. Som den ældste i denne Komité er det maaske min Pligt at være den første til, at tegne mig, som Bidragyder, paa Subskriptionslisten; jeg tegner mig derfor personlig for fem Millioner Franks." En Storm af Begejstring udbrød ved disse Ord. Alles Øjne rettedes nu mod Millionæren Baron Hirsch, der i Grunden er Hovedmanden for hele Foretagendet og som desuden staar paa en god Fod med Sultanen af Tyrkiet, med hvem han har staaet i Forretningsforhold i mange Aar; han har tillige anlagt alle Jernbanerne i Tyrkiet. Baronen rejste sig og sagde: „Jeg har i Morges beordret min Sekretær til et indbetale femten Millioner Franks til den Mand, som af denne Komité maatte blive valgt til Kasserer." Nu kjendte Jubelen ingen Grænser, og Baron Rothschild udbrød: Det er meget, meget liberalt! Hvad Summer de andre Pengefyrster tegnede sig for, blev ikke offenliggjort ved Konferencen, men man antog, at inden Mødet hævedes, havde Kasseren modtaget Anvisninger for et samlet Beløb af mere end fyrretyve Millioner, der skal anvendes til Indkjøb af Land i deres kjære Palæstina. Siden December er der strømmet Millioner ind fra alle Verdens Kanter.

Dette er unægteligt et stort Tidens Tegn for Profetiernes Opfyldelse.

Dødsfald.

Niels Erastus Christensen, Søn af C. C. A. Christensen og Elise Rosalie, afgik ved Døden, formedelst et Ulykkestilfælde, der indtraf medens han var beskjæftiget ved en Saugmølle, den 24de Juni d. A. Han blev ramt paa Halsen af et Brædt, som han netop var i Færd med at tage fra Saugen, paa en saadan Maade og med en saadan Kraft, at han døde øjeblikkelig, uden at give et Suk. Den Afdøde var født i Mt Pleasant, Utah, den 28de November 1869 og var følgelig næsten 20 Aar gammel.

Skal trøstesløs mit Tab jeg kun beklage,
Og kun i Døden se en Fjende grum?
Skal jeg fortvivlet ønske ham tilbage,
Og ikke lade Haabet finde Rum?

Nej, lad i Fred kun Graven Støvet gjemme,
Og Slægt og Venner føle Savnet her —
Han hisset er blandt bedre Venner hjemme,
Og lykkelig og fri sig føler der. C.

Rettelse. Paa Side 314 i Brevet til Præsident C. D. Fjeldsted, anden Linie fra oven staar: December, læs: Juni.

Et nyt Skrift et udkommet under Titlen:

Guddommelig Myndighed eller Evangeliets Gjengivelse.

Konferencepræsidenterne ville behage at indsende deres Rekvisitioner for samme.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).